

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžo/275/2015
Identifikačné číslo spisu:	2015200235
Dátum vydania rozhodnutia:	20.10.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2015200235.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Z. P., bytom I. XXX/XX, G. B., toho času Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby Gucmanova 19/670, Leopoldov, zastúpený JUDr. Mariánom Belánom, advokátom, so sídlom Školská 136/27, Madunice, proti žalovanému: Ústav na výkon trestu odňatia slobody a Ústav na výkon väzby, so sídlom Gucmanova 19/670, Leopoldov, o návrhu na preskúmanie nesúhlasného stanoviska žalovaného zo dňa 18. marca 2015, č. ÚVTOS a ÚVV-1-302/11-2015, k žiadosti žalobcu (odsúdeného) riaditeľovi ÚVTOS a ÚVV v Leopoldove o vykonanie návštevy zo dňa 19. februára 2015, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 14. septembra 2015, č. k. 20S/33/2015-23, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 14. septembra 2015, č. k. 20S/33/2015-23, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Napadnutým uznesením Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o návrhu na preskúmanie nesúhlasného stanoviska žalovaného k žiadosti žalobcu, v postavení odsúdeného, o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 475/2005 Z. z.“). Taktiež krajský súd rozhodol, že po právoplatnosti rozhodnutia bude vec postúpená Krajskej prokuratúre v Trnave a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že v zmysle právnej úpravy (ktorú citoval) je orgánom prokuratúry zverená okrem iného aj dozorná funkcia nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu odňatia slobody. Prokurátor dozerá na to, aby sa v ústave na výkon trestu odňatia slobody dodržiavali zákony a ostatné všeobecne záväzné právne predpisy. Právomoc ústavu rozhodovať o povolení návštevy vyplýva priamo zo zákona č. 475/2005 Z. z. Takéto rozhodnutie je vydané v tzv. vykonávacom konaní, ktoré je súčasťou trestného konania upraveného v štvrtej časti Trestného

poriadku. Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z. patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a nie je ho možné považovať za rozhodovanie orgánu verejnej správy. Rozhodnutia a postupy boli prijaté v rámci výlučnej právomoci týkajúcej sa realizácie výkonu trestu odňatia slobody uloženého na základe právnej úpravy Trestného zákona a Trestného poriadku a nemôžu byť teda predmetom súdneho prieskumu podľa druhej hlavy piatej časti OSP. Krajský súd mal preto preukázané, že žalobca sa domáhal preskúmania rozhodnutia a postupu súvisiaceho s výkonom trestu odňatia slobody, ktoré nie je možné považovať za rozhodnutie a postup orgánu verejnej správy, teda jeho súdny prieskum nie je prípustný.

Krajský súd tiež vyjadril názor, že je potrebné pre zabezpečenie ochrany práv žalobcu v prípade existencie iného príslušného orgánu na konanie a rozhodnutie, aby bola vec postúpená tomuto orgánu na ďalšie konanie. Právomoc iného orgánu je daná charakterom rozhodnutia žalovaného, ktoré bolo vydané v zmysle zákona č. 475/2005 Z. z. Nakoľko sa jedná o právoplatné rozhodnutie žalovaného, ktorým bola predmetná vec vyriešená s konečnou platnosťou a s prihliadnutím na obsah písomného podania žalobcu, označeného ako žaloba na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia v konaní, krajský súd toto podanie podľa obsahu v zmysle § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 41 ods. 2 OSP považoval za podnet na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia vydaného žalovaným, na ktoré konanie je príslušný prokurátor. Krajský súd bol toho názoru, že v prejednávanej veci je daná právomoc Krajskej prokuratúry Trnava, a preto dospel k záveru, že vec je potrebné po právoplatnosti rozhodnutia postúpiť krajskému prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Trnave.

O trovách konania krajský súd rozhodol podľa § 246c OSP v spojení s ust. § 146 ods. 1 písm. c/ OSP tak, že žiadnemu z účastníkov nárok na ich náhradu nepriznal.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov odvolacieho konania. Namietal, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nezákonné, arbitrárne, neúnosne formalistické a nepreskúmateľné.

S poukazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4Sžo/42/2012, 5Sžo/24/2013, sp. zn. 4Sžo/21/2011, 6 Sžo/226/2010, 2 Sžo/39/2012, 2 Sžo 46/2011, 8 Sžo/38/2011 a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 225/2009, sp.zn. III. ÚS 5/2012, bol toho názoru, že v uvedených obdobných veciach súdy prijali právny záver, že súdy sú povinné prejednať a rozhodnúť v takejto veci. Podľa jeho názoru krajský súd nesprávne právne vec posúdil, keď posúdil jeho návrh tak, že napadnuté rozhodnutie patrí do oblasti právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru, a nie je ho možné považovať za rozhodnutie orgánu verejnej správy. Žalobca bol toho názoru, že napadnuté rozhodnutie spadá pod rozhodnutie orgánu verejnej správy a je súdne preskúmateľné podľa druhej hlavy piatej časti OSP. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Sžo/46/2009 namietal, že krajský súd mu svojim postupom odňal možnosť konať pred súdom. Podľa názoru žalobcu je tiež úplne zbytočné a neefektívne postupovať vec Krajskej prokuratúre v Trnave.

Žalobca v podaní z 22. augusta 2016 označeným ako „Zaslanie doplnenia žaloby k č. k. 20S/33/2015“ okrem iného prezentoval svoj názor, že nepovolenie návštevy pre odsúdeného znamená trest a s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo/20/2012 bol toho názoru, že procesné podmienky na podanie žaloby boli splnené.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že sa stotožňuje s právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Poukázal na skutočnosť, že samotný zákonodarca v dôvodovej správe k návrhu zákona č. 370/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 475/2005 Z. z. ustanovuje, že „vzťahy v oblasti výkonu trestu patria do právnej úpravy verejného práva trestnoprávneho charakteru a rozhodovanie o nich nemožno považovať za rozhodovanie správneho orgánu v oblasti verejnej správy, keďže ide výlučne o právomoc, ktorá vyplýva z ustanovení zákona a týka sa vecí, ktorá súvisí s inštitútmi Trestného poriadku.“

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok - ďalej len „SSP“ a § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu (§ 492 ods. 2 SSP, § 212 ods. 1 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 492 ods. 2 SSP a § 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy SR kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 13 ods. 2 Ústavy SR medze základných práv a slobôd možno upraviť za podmienok ustanovených touto ústavou len zákonom.

Podľa čl. 13 ods. 4 Ústavy SR pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ.

Podľa čl. 8 bodov 1. a 2. Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) v znení protokolov č. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7 a 8 (Oznámenie ministerstva zahraničných vecí ČSFR o pristúpení k Dohovoru bolo publikované v Zbierke zákonov 15. mája 1992 pod č. 209/1992 Zb.) každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli a korešpondencie. Štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojom a zločinom, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa § 1a zákona č. 475/2005 Z. z. účelom výkonu trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestnej činnosti, zabrániť odsúdeným v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvárať podmienky umožňujúce podporovať a rozvíjať pozitívne osobnostné rezervy pre ich resocializáciu, aby viedli riadny život.

Podľa § 24 ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. odsúdený má právo prijímať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru najmenej raz za kalendárny mesiac v trvaní dvoch hodín. Neuplatnené právo prijať návštevu blízkych osôb v čase určenom riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru zaniká. V odôvodnených prípadoch môže riaditeľ ústavu povoliť náhradný termín vykonania návštevy.

Podľa § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z. návšteva odsúdeného v ústave s minimálnym stupňom stráženia a v ústave so stredným stupňom stráženia sa vykonáva spravidla priamym kontaktom, návšteva odsúdeného zaradeného do ústavu s maximálnym stupňom stráženia sa vykonáva spravidla bez priameho kontaktu. Riaditeľ ústavu môže v odôvodnených prípadoch rozhodnúť, či sa návšteva odsúdeného vykoná s priamym kontaktom alebo bez priameho kontaktu.

Podľa § 18 ods. 1 písm. a/ až d/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 368/2008 Z. z., ktorou sa vydáva Poriadok výkonu trestu odňatia slobody, v znení účinnom do 31.12.2015 (ďalej len „Poriadok“), do diferenciálnej skupiny „C“ v ústave so stredným stupňom stráženia sa umiestni odsúdený, ak

- a) neplní program zaobchádzania,
- b) opakovane sa počas výkonu väzby alebo výkonu trestu dopustil disciplinárneho previnenia,
- c) to odporúča záver psychologického vyšetrenia,
- d) bol na návrh riaditeľa ústavu súdom preradený z ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 18 ods. 2 písm. a) až e) Poriadku v diferenciálnej skupine „C“ v ústave so stredným stupňom stráženia

- a) zaobchádzanie je zamerané na dodržiavanie ústavného poriadku a disciplíny,
- b) odsúdený sa zaraďuje do práce na pracovisko v ústave alebo strážené pracovisko mimo ústavu,
- c) na aktivitách organizovaných pre celý ústav sa odsúdený zúčastňuje len so súhlasom pedagóga,
- d) odsúdený sa spravidla ubytuje v cele,
- e) návštevy sa vykonávajú spravidla bez priameho kontaktu.

Podľa § 36 ods. 1 Poriadku návšteva sa vykoná na základe povolenia na návštevu schváleného riaditeľom ústavu alebo ním určeným príslušníkom zboru za podmienok ustanovených v zákone. Návšteva sa vykonáva v určenom priestore ústavu.

Podľa § 97n ods. 1 zákona č. 475/2005 Z. z. v znení účinnom od 01.01.2014 rozhodnutie o uložení disciplinárnej odmeny a rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu nie je preskúmateľné súdom; to neplatí, ak ide o rozhodnutie o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, ktoré má znaky priestupku.

Predovšetkým treba uviesť, že odvolací súd zistil, že rozhoduje v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom pod sp. zn 3 Sžo 140/2015, v ktorom najvyšší súd rozhodoval vo veci totožných účastníkov ako v prejednávacom prípade, za rovnakej právnej úpravy a vec sa rovnako týkala návrhu na preskúmanie nesúhlasných stanovísk žalovaného k žiadostiam žalobcu (odsúdeného) riaditeľovi ÚVTOS a ÚVV v Leopoldove o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z. z., a Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne dôvody na odchýlenie sa od záverov vyplývajúcich zo svojho predchádzajúceho rozhodnutia.

Najvyšší súd preto konštatuje, že predmetom preskúmania je obdobná vec, aká už bola predmetom preskúmania pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky ako súdom odvolacím, a podľa § 250ja ods. 7 O.s.p. poukazuje na podobné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. mája 2016, sp. zn. 3 Sžo 140/2015, ktorého celý text v odôvodnení uvádza nasledovne:

„Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu konštatuje, že vo vzťahu k predmetu odvolacích námietok žalobcu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa nasledujúce dôvody (§ 219 ods. 2 OSP):

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca bol v čase podania predmetných žiadostí o povolenie výkonu kontaktnej návštevy podľa § 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z. pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu so stredným stupňom strázenia, do diferenčnej skupiny „C“.

V nastolenej otázke prípustnosti súdneho prieskumu žalobou napadnutých nesúhlasov riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody je potrebné vychádzať z celkovej koncepcie zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody a jeho účelu sledovaného spoločnosťou prostredníctvom noriem trestného práva (Trestný zákon, Trestný poriadok), zákona o výkone trestu odňatia slobody ako i prostredníctvom vykonávacej vyhlášky vydávajúcej Poriadok výkonu trestu odňatia slobody.

Už z podstaty ukladania trestov podľa Trestného zákona vyplýva, že ide o ujmu na osobnej slobode, majetkových alebo iných právach odsúdeného, pričom okrem iných cieľov trestania, má vytvoriť podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život.

Táto koncepcia nie je nijako v rozpore s realizáciou základného práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, garantovaného Dohovorom a Ústavou SR, nakoľko i tieto normy najvyššej právnej sily pripúšťajú za určitých podmienok obmedzenia výkonu tohto práva (čl. 8 bod 2 Dohovoru, čl. 13 ods. 2 a 4 Ústavy SR).

Zo zákonnej úpravy výkonu trestu odňatia slobody, vrátane Poriadku výkonu trestu odňatia slobody, vyplýva, že prijímanie návštevy odsúdenými podlieha udeleniu povolenia schváleného riaditeľom ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Schválenie návštevy formou priameho kontaktu teda nie je nárokom (v prípade žalobcu sa dokonca spravidla nevykonáva - § 18 ods. 2 písm. e/ Poriadku), ale sa povoľuje v závislosti od podmienok stanovených týmito normami, s prihliadnutím predovšetkým na stupeň strázenia a skupinu diferenciácie, v ktorých je odsúdený pre výkon trestu odňatia slobody zaradený, ako i na jeho správanie sa počas výkonu trestu, ktoré vypovedá o tom, akým spôsobom sa odsúdený zúčastňuje na pozitívnych zmenách svojej osobnosti a naplňa sa cieľ individuálnej prevencie prostredníctvom výkonu trestu odňatia slobody (§ 24 ods. 4 zákona č. 475/2005 Z. z., § 36 ods. 1 a § 18 ods. 2 Poriadku).

Nesúhlasné stanovisko žalovaného k žiadostiam odsúdeného, o vykonanie návštevy za podmienok podľa § 24 zákona č. 475/2005 Z. z. o výkone trestu odňatia slobody a o zmene a doplnení niektorých zákonov, nie je typickým individuálnym správnym aktom, a preto nepodlieha revízií riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov v správnom konaní, ani preskúmaniu súdom. Ide o rozhodnutie zákonom zmocnenej autority, ktoré priamo a bezprostredne vplýva na napĺňanie účelu sledovaného výkonom trestu odňatia slobody a na nápravu odsúdeného.

Zákonodarca s účinnosťou od 01.01.2014 rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, s výnimkou konaní majúcich znaky priestupku, výslovne vyňal zo súdneho prieskumu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno súhlasiť s právnym záverom krajského súdu, že dodržiavanie zákona pri realizácii výkonu trestu odňatia slobody prislúcha prokuratúre, majúcej povinnosť vykonávať dozor nad zachovávaním zákonnosti v miestach, kde sú držané osoby pozbavené osobnej slobody (§ 4 ods. 1 písm. b/ a § 18 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v platnom znení).

V súvislosti s poukazom žalobcu na rozhodnutia najvyššieho súdu (sp. zn. 4Sžo/42/2012, 5Sžo/24/2013,

8Sžo/35/2012 a sp. zn. 4Sžo/21/2011) odvolací súd uvádza, že tieto rozhodnutia nemožno vzťahovať na prejednávajúcu vec, nakoľko ich predmetom v súdnom prieskume zákonnosti boli rozhodnutia vydané v rámci disciplinárnych konaní o disciplinárnych previneniach odsúdených, avšak v tomto konaní nie sú predmetom prieskumu rozhodnutia o disciplinárnom previnení žalobcu.

Pre úplnosť odvolací súd dáva do pozornosti, že zákonodarcu s účinnosťou od 01.01.2014 rozhodnutia o uložení disciplinárneho trestu za konanie odsúdeného, s výnimkou konaní majúcich znaky priestupku, výslovne vyňal zo súdneho prieskumu."

K tomu najvyšší súd zdôrazňuje, že rozhodnutia najvyššieho ako aj ústavného súdu, na ktoré odkazuje žalobca v odvolaní boli vydané za iných skutkových (väčšina sa týka disciplinárnych previnení) a právnych skutočností, všetky boli vydané pred účinnosťou zákona 370/2013 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 475/2005 Z. z., pričom každý prípad treba individuálne posudzovať, a preto nie je možné v danom prípade na ne prihliadať a nemajú žiadnu relevanciu k prejednávanej veci.

Pre úplnosť tiež najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2015, č. k. III. ÚS 587/2015-22, ktorým sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú vo veci, ktorá sa týkala disciplinárneho previnenia podľa zákona č. 475/2005 Z. z., a v ktorej najvyšší súd napadnutým uznesením z 26. marca 2015 sp. zn. 7 Sžo/96/2014 zmenil uznesenie Krajského súdu v Trnave tak, že konanie zastavil a po právoplatnosti rozhodnutia vec postúpil krajskému prokurátorovi Krajskej prokuratúry v Trnave, v ostatnej časti uznesenie krajského súdu potvrdil a nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Ústavný súd v uvedenom uznesení konštatoval: „Z už uvedených ustanovení právnych predpisov je zjavné, že dozor nad zachovávaním zákonnosti v ÚVTOS legislatíva Slovenskej republiky zveruje predovšetkým prokurátorovi, ktorý na dosiahnutie tohto účelu disponuje aj príslušnými nástrojmi (§ 18 zákona o prokuratúre). Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa ochrany všetkých ním označených práv práve prostredníctvom príslušnej prokuratúry ako orgánu vykonávajúceho dozor nad zachovávaním zákonnosti v ústave na výkon trestu, ktorá je oprávnená a zároveň povinná v prípade zistenia porušenia právnych predpisov ústavom na výkon trestu vo vzťahu k osobe sťažovateľa zabezpečiť nápravu nezákonného stavu. Najvyšší súd v namietanom rozsudku poukázal na osobitné okolnosti danej veci, na charakter predmetného rozhodnutia žalobcu o uložení disciplinárneho trestu, na relevantnú judikatúru a právnu úpravu, ktoré boli rozhodné z hľadiska jeho rozhodnutia o nedostatku právomoci všeobecných súdov v rámci správneho súdnictva podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku na preskúmanie žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného ÚVTOS o uložení disciplinárneho trestu sťažovateľovi. Aplikácia už uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zákona o prokuratúre v danej veci podľa názoru ústavného súdu zodpovedala osobitnostiam konkrétneho prípadu a najvyšší súd svoje rozhodnutie ústavne súladným spôsobom odôvodnil."

K podaniu žalobcu z 22. augusta 2016 označenom ako „Zaslanie doplnenia žaloby k č. k. 20S/33/2015" treba uviesť, že naň nemôže odvolací súd vzhľadom na koncentračnú zásadu uplatňovanú v správnom súdnictve (§ 250h OSP) prihliadať, keďže správne súdy sú viazané rozsahom žaloby, navyše v ňom žalobca neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé akokoľvek zmeniť vyššie uvedené právne závery.

Odvolací súd z uvedených dôvodov v zhode s názorom vysloveným krajským súdom nepovažuje žalobou napadnuté nesúhlasné stanovisko žalovaného za rozhodnutie podliehajúce súdному prieskumu.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 492 ods. 2 SSP, § 224 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 146 ods. 1 písm. c/ OSP, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok n i e j e prípustný.